Foto David Ohlídal, Tomáš Brauner

Mistrovství světa Brazílie 2005

Pátého března jsme se „vyhrabali ze sněhu" a sešli se na Ruzyňském letišti, abychom odletěli do Brazilského Governador Valadares na 9. mistrovství světa v paraglidingu. Český tým se letos skládal z pěti mužů (Tomáš Brauner, Martin Orlík, Radek Večeřa, David Ohlídal, František Pavloušek) a dvou žen (Petra Krausová a Martina Pospíšilová). Jako tým jsme měli dokázat světu, že na čelní pozice světového žebříčku Češi patří, já sama jsem odlétala s ambicemi na obhajobu titulu mistryně světa z Portugalska.

Po příletu do Rio de Janeira nás na letišti čekali brazilští „opatrovníci" českého týmu Marcello a Mauricio. Ti nás nepotěšili zprávami o počasí v Governadoru, kde nepřetržitě pršelo už několik dní a oficiální přistávačka, která leží u řeky, byla celá pod vodou. Zkrátka, i v Brazílii počasí poznalo, že se konají závody.

Rozhodli jsme se potrénovat v Riu a okolí, kde počasí nevypadalo tak špatně. Nikdo nás ovšem nevaroval, jak takové létání v Riu vypadá. Už cesta na start byla dobrodružstvím, protože tandemoví piloti padáků a rogal jezdili nahoru jako o závod po úzké mokré cestě ve snaze stihnout co nejvíc kšeftů. Samotný start mě pak dorazil. Na krátkou rogalistickou dřevěnou rampu navazuje start padáčkářů – prudká louka na rozložení padáku a skoro žádný prostor pro rozběh. V praxi to znamenalo vysedět dvouhodinovou frontu, kde tandemisti mají přednost, sledovat přitom systém jak odstartovat a nesrazit se přitom s rogalem. Najít odvahu (nebo se nechat vyhecovat), rozbalit padák a připravit se na start, jednou až dvakrát uhnout k zemi startujícímu rogalu a potom hlasitě zařvat: „Bašó!". To znamená „dole" a je pokynem pro rogalisty, že mají počkat. Pak už jen dva kroky do neznáma a letět. A protože termika na nás nechtěla počkat tak dlouho, jako jsme čekali my na start, zanedlouho jsme přistávali na trávníku vedle pláže. Není divu, že další den nikdo z nás o létání v Riu nestál a radši jsme dali přednost aklimatizaci na pláži. Večer jsme přejeli na letový terén Castello, který je vzdálený asi pět hodin jízdy autem po rozbitých silnicích.

1.	Cox Steve	CHE	Advance Omega Proto	8718
2.	Tamegger Christian	AUT	Gin Glider Boomerang 4	8488
3.	Wyss Stefan	CHE	Gin Glider Boomerang 4	8301
12.	Ohlídal David	CZE	Axis Mercury	7863
21.	Večeřa Radek	CZE	Gradient AVAX RSF	7413
30.	Pavloušek František	CZE	Axis Mercury	7152
38.	Krausová Petra	CZE	MAC Magus 4	6874
52.	Brauner Tomáš	CZE	MAC Magus	6426
82.	Orlík Martin	CZE	MAC Magus 4	5301
141.	Pospíšilová Martina	CZE	Axis Mercury	2164
1.	Crandal Louise	DNK	Gin Glider Boomerang 4	7549
2.	Wisnierska Ewa	DEU	Advance Omega 6	7100
3.	Rauchenberger Elisabeth	CHE	Gin Glider Boomerang XS	6939
4.	Krausová Petra	CZE	MAC Magus 4	6874
28.	Pospíšilová Martina	CZE	Axis Mercury	2164

Zprávy z Governadoru byly čím dál tím horší – povodně a sedm obětí. A tak jsme nepospíchali a několik dní trénovali v Castellu. Dvouhodinový vývoz na start nákladákem po polní cestě, která nevedla polem, ale banánovou plantáží a několika vesničkami, byl prokládán zpestřeními skoro jako při rallye Paříž-Dakar. Brazilský systém, jak zatížit nápravu a vyhrabat tak auto z bahna, byl opravdu svérázný – představte si bandu padáčkářů, jak poskakuje na korbě nákladáku, a když se zadaří a nákladák se pohne z místa, mají plné ruce a nohy práce z korby nespadnout… Nebo stokilového Mauricia, který se rozhodl, že úplně zapadlé přední kolo z příkopu přece vyndá za pomoci několika silných Čechů. A tak se Radek a Martin nevěřícně chytili předku auta a předstírali pomoc, zatímco Mauricio nákladák zvednul a postavil zpět na cestu. Zkrátka, jiný kraj, jiný mrav…

Start v Castellu je pěkný a travnatý, v okolí jsou nádherné kopce s černě zbarvenými skálami, vodopád hned naproti startu, zkrátka krajina jako z pohádky. Jen z přistání pod kopcem si člověk musí hodně vybírat, aby jeho boty zůstaly suché. Oblast Castella je totiž stejně jako Governador skoro samá mokřina a nejjistější přistání v suchu je na fotbalových a sportovních hřištích. Jedno takové našel Martin Orlík přímo ve městě kousek od hotelu a druhý den se tento stadión stal naší smluvenou přistávačkou. Jen o těch lampách, které byly umístěné uprostřed atletického stadiónu v pravidelných vzdálenostech, nám nějak zapomněl říct…

V Castellu se nám létání zalíbilo natolik, že na přesun do Governadoru jsme si vzpomněli až na poslední chvíli. Už jsme tam byli netrpělivě očekáváni konkurencí.

Počasí se zlepšilo, a tak jsme měli šanci prohlédnout si terén ze vzduchu ještě před startem závodu. Mně tradičně začala trápit nějaká nemoc, jako snad na každých velkých závodech poslední dobou, ale naštěstí mě místní lékárník zachránil předepsáním silných antibiotik. Zbývalo zaregistrovat se a zúčastnit povinného brífinku o bezpečnosti. Tam nám dvě hodiny vyprávěli o tom, jak vypadá bouřka a jak se vyhnout drátům, což mi připomínalo spíš základní kurz paraglidingu a ne mistrovství světa. Ke konci projevu se organizátor mezi řečí zmínil o tom, že v případě potřeby

záchranného vrtulníku bude čas mezi jeho zavoláním a příletem asi tři hodiny. To nás opravdu zaskočilo, především vzhledem ke vzpomínkám na loňské mistrovství Evropy, kde byly pomalé a špatně fungující záchranné akce jedním z velmi diskutovaných témat. Delegáti z FAI se tvářili, jako že se jich tento problém vůbec netýká. Týmy se k této otázce postavily rozdílně, ale většinou pasivně. A tak jsme požádali našeho závodícího týmlídra Orlíka, aby se k věci vyjádřil na brífinku týmlídrů a napsal oficiální stížnost za český tým. Je totiž hezké doufat, že se nikomu nic nestane, ale statistiky vážných nehod mistrovství světa a Evropy hovoří opačně. Naše stížnost byla sice přijata s ohlasem, většina týmů s námi souhlasila, ale organizátor nás jen ujistil, že se snaží vrtulník získat, ale že je to těžké… A tak jsme první kolo startovali s příslibem, že druhý den už helikoptéra bude připravena v Governadoru a pouze pro potřeby závodů. K našemu velkému překvapení se tak opravdu stalo a před druhým kolem na start opravdu přiletěl záchranný vrtulník.

Hned v prvním kole jsme se měli přesvědčit o tom, že bez štěstí se v Governadoru létat nedá a úspěch zde slaví jen skupinová taktika. Vypsána byla trať dlouhá 55 km, kterou do cíle doletělo jen 25 závodníků z celkového počtu 150. Mezi těmi šťastnými byli z Čechů David Ohlídal a Radek Večeřa. Já, společně s Martinem Orlíkem, sedla na prvním otočném bodu. Jako by taková smůla nestačila, měla jsem si navíc připomenout slova Dana Vyhnalíka, který použil, když doplňoval Tomáše Suchánka vyprávějícího nám o podmínkách v Governadoru před světovým pohárem v roce 2000: „…a hlavně jim řekni o těch bažinách, co jsou všude na přistání." Tomáš tehdy tuto poznámku s úsměvem smetl ze stolu slovy: „V cíli žádné bažiny nebyly…"

Ale na prvním otočňáku jo! Přistála jsem sice v suchu uprostřed rákosí, ale hned po prvním kroku jsem nešťastně hleděla na svoje zbrusu nové bílé botky Merrell, kterými jsem stála po kotníky v bahně. Tím ovšem mé utrpení neskončilo, protože najít ten správný směr k silnici nebylo mezi bažinami a rákosím vůbec jednoduché. Když jsem po půlhodině chůze s padákem na zádech potkala na stezce domorodce na koni a ten mi na mou plynně portugalsky vyřčenou otázku: „Asfalto?" (pro méně znalé portugalštiny: v překladu asfaltová silnice), ukázal na směr, ze kterého jsem přicházela, pochopila jsem, že Klub českých turistů by ze mě měl radost. Domorodec sesedl z koně a přidal se ke mně. Zkusila jsem mu naznačit, že mám batoh opravdu těžký a jestli by ho nemohl naložit na koně, což mi odkývával a dal mi do ruky provaz od koně. Místo na koně si však batoh dal na svá záda a vyrazil. Mně zůstal v ruce provaz s koněm, který stál na místě a rozhodně nevypadal, že by chtěl jít s námi. A tak jsem ho táhla za

sebou vší silou a litovala, že jsem si radši nenechala batoh.Vysílačkou jsem zavolala Martina Orlíka, který sednul jen kousek ode mě, a tudíž měl procházku také zaručenou. Martin mi řekl, že právě přebrodil řeku s pádkem nad hlavou. Trochu škodolibě jsem se mu vysmála, že já už mám průvodce a jdu po celkem pěkné cestě. Humor mě ale po pár sekundách přešel, protože jsme vyšli za zatáčku a já viděla řeku přes cestu a mokrého Martina za ní. Domorodec vypadal, že hodlá řekou projít s batohem na zádech a namočit mi tak všechny cennosti uvnitř, tak jsem radši vyměnila koně za batoh zpět a přemluvila Martina, že se koupe

rád a s batohem přes vodu mi pomůže. Voda byla úplně hnědá, v nejhlubším místě mi sahala až po prsa, a já jen přemýšlela, jaká zvířátka tam asi můžou plavat. Když jsem vylezla z vody na druhé straně, představil se mi venezuelský pilot Raul, Martinův spolubrodící, a prohodil něco o miss mokré tričko. Ale já v tu chvíli byla tak šťastná, že mě nic nesežralo a hlavně už je vidět silnice, že mi všechno ostatní bylo úplně jedno.

Před calšími koly jsem si dala předsevzetí, že budu létat už jen do cíle, kde bažiny přeci nejsou a čeká tam náš řidič s klimatizovaným autem.

Další den nám vypsali trať dlouhou 62 km a první otočňák byl stejný jako v prvním kole - antény na kopečku, zpod kterého se tak špatně dostává k silnici. Tentokrát jsem ho však přeletěla s dostatečnou výškovou rezervou a do cíle doletěla stejně jako většina z našich. Smůlu si ten den vybral nejen Radek Večeřa, ale i Tomáš Brauner, který přistál poblíž prvního otočňáku a čekala ho bažina, dlouhé čekání na polní cestě, na kterou přislíbený svoz organizátorů nakonec nedorazil. V podvečer stopnul vozík tažený koněm, na kterém se už těsnalo několik pilotů, aby se dostali k hlavní cestě a zpět do Governadoru. Když mi pak ukazoval fotky pavouků z bažiny, nebylo mi zrovna veselo při představě, že závody trvají ještě skoro dva týdny, tudíž mám velkou šanci na další výlet bažinami - dobrá motivace pro dolétávání do cíle. Tenhle den se nakonec ukázal smolným i pro Martina Orlíka, který při vyčkávání nad startem zalétl do mraku a jako jediný z celé skupinky, která prolétla mrakem, se vrátil zpět nad start a stočil výšku, aby neměl žádnou výhodu oproti ostatním regulérně letícím pilotům. Díky tomu však rozhodčí viděli Martinovo číslo a rozhodli se ho penalizovat ubráním asi 80 bodů. Zbytek skupiny si vesele odletěl na trať o něco výš než by měl, ale jejich čísla nikdo neviděl, tudíž nemohli být penalizováni.

Třetí kolo většině z nás ani velká motivace nepomohla do cíle. Podmínky byly velmi slabé a do cíle doletělo jen pět závodníků. Mezi nimi byl i David Ohlídal, kterému brazilské podmínky opravdu seděly.

Další den to po trati vypadalo, že se konečně začne dařit Tomášovi. Skoro celou trať dlouhou 58 km se držel v čele a těsně před cílovým dokluzem se mu podařilo zvednout se rychleji než ostatním pilotům. Zamířil tedy do cíle sám jako první, s pocitem satisfakce za předešlá nezdařená kola. Dokluz byl proti větru, a tak to pro jistotu vzal kolem nasvícené skalní stěny, která ho měla „přidržet". Místo očekávaného stoupáku však u skály potkal sedmimetrový klesák, který ho posadil na zem kousek před páskou. Skupince ukázal, že kolem skály cesta do pásky nevede, a ta to tak vzala napřímo do cíle. Jak se Tomáš v té chvíli cítil je vám asi jasné, a tak nikoho z nás nepřekvapilo, když Tomáš následující ráno poprosil o pomoc při hledání své GPSky, kterou po přistání odkopl do trávy a pak na ni zapomněl.

Během pátého kola o délce 61 km se zhoršovalo počasí a velká skupina přistála na otočňáku v zastíněném údolí. Já s Radkem Večeřou a pár dalšími piloty jsme vyčkali v horách ve slabé termice, a teprve když se údolí alespoň trochu nasvítilo, pokračovali jsme po trati. Cesta do cíle však vedla přes poměrně vysoké sedlo, které se nepodařilo přeletět nikomu a posedal jsme asi 10 km před cílem. Radost z výkonu mi však sebrala zpráva o italském pilotovi, který při přistání zavadil o dráty a spadl z výšky několika metrů na zem. Přivolaná helikoptéra ho přepravila do nemocnice a za pár dní byl přepraven do Itálie s diagnózou zlámané pánve.

Další den jsme sice vyjeli na start, ale kvůli špatnému počasí nebyla trať ani vypsána a jeli jsme zpět do města. Večer proběhla oficiální párty, a protože druhý den byl podle pravidel odpočinkový, piloti si užívali až do rána. Unavené tváře pilotů dávaly znát ještě další den, že místní oblíbený drink Caipirinha není zrovna z kvalitního alkoholu.

V pořadí šesté kolo jsme odstartovali do zatažené oblohy a značná část závodníků zanedlouho seděla na zemi pod kopcem. Já, Martin a Martina bohužel také. Jestli jsem to ráno měla pocit, že se po prvním zkaženém kole konečně vracím do hry o titul, po tomhle přistání byly medaile opět v nedohlednu. David Ohlídal, v té chvíli naše největší želízko v ohni, si taky vybral část smůly, ale přistání po trati jeho dosavadnímu výsledku naštěstí moc neublížilo.

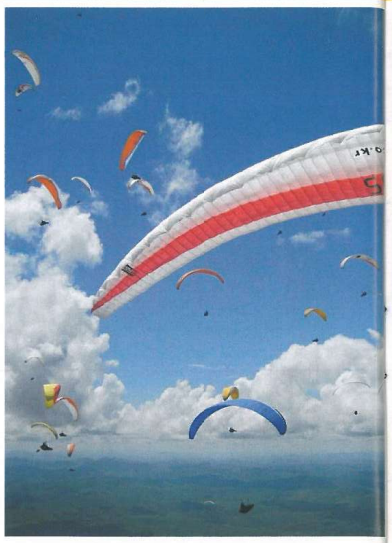

Sedmé kolo jsme letěli 66 km a v cíli jsme se sešli skoro všichni Češi, nejrychlejší z nás byl Martin. Zato chudák Martina měla zase procházku s batohem na zádech cestou necestou a slibovala si, že příště už sedne, když ne v cíli, tak u hlavní silnice.

Jak se blížil konec závoců, začaly se počítat body a taktizovat. Vedoucím závodníkem byl s pěkným náskokem Christian Tamegger z Rakouska, který podával vyrovnané výkony a smůla se mu doposavad vyhýbala. Z Čechů na tom byl nejlépe David, který se pohyboval v druhé desítce a jako týmu nám nescházelo moc bodů na třetí příčku. Ženskou kategorii vedla Dánka Luise Crandal podávající stabilně slušné výsledky. Já jsem měla jedinou možnost, jak se vrátit zpět do hry o medaile - vyhrát

všechna zbývající kola J. Zprávy z domova mi dodávaly kuráž a jedné z nich jsem se rozhodla věřit. Prý v hokeji, když jde o postup, tak hrají hop nebo trop a odvolají i brankáře. A tak jsem se pro další kolo dlouhé 76 km rozhodla odvolat brankáře… S Tomášem jsme na startu žertovali o tom, že společně vyhrajeme kolo a vyrazili jsme na trať plni elánu. Když jsem po prvním otočňáku skoro chodila po zemi a většina pilotů kolem mě začala přistávat, říkala jsem si, že asi dostanu gól a že jsem toho brankáře možná měla nechat v brance. Radek mé počínání později komentoval slovy: „Dlouhou životnost jsem ti dneska nedával…" Ale po chvíli snažení se mi podařilo najít stoupák a opět dohnat vedoucí skupinu. Od druhého otočňáku jsme se s Tomášem a slovinským pilotem Urbanem Valičem vydávali dopředu před skupinku a snažili se jí uletět, ale díky slabým stoupákům to bylo téměř nemožné. Vždy když jsme našli stoupák a začali točit, skupina jen přiletěla k nám nebo nad nás. Až před posledním otočným bodem se na nás konečně usmálo štěstí a našli jsme si kousek stranou od skupiny silnější stoupák, než měli oni. A protože pod námi končil, zvedli jsme se jen čtyři piloti a ostatní museli počkat, až se utrhne další bublina. Tím jsme získali náskok, otočili poslední otočný bod a potřebovali už jen najít poslední termiku před dokluzem do cíle. Jeden z nás nevydržel a vydal se dál bez výšky, ale stálo ho to nedoletění do cíle. Já s Tomášem jsme se nakonec zvedli a jen kousek pod námi se držel Urban. Když jsem se rozhodla, že výška už musí stačit, vydala jsem se do cíle. Tomáš za mnou a Urban zakončoval naši trojici zlatých Magusů. Ještě při průletu páskou, kterou organizátor vtipně umístil jako virtuální bod na kopci, jsem nemohla uvěřit tomu, že jsem opravdu vyhrála kolo na mistrovství světa nejen mezi ženami, ale i celkově. Velká skupina se nakonec rozdělila těsně před cílem a jen asi 25 lidí doletělo. V tomto kole jsem si splnila můj dávný sen a opět stáhla náskok mých soupeřek.

Do konce závodů zbývaly dva dny a přestože mi maximální zisk 1000 bodů pomohl, byl titul pořád hodně vzdálený. Ale jako tým jsme se pomalu propracovávali k medailovým pozicím. David se stále držel ve druhé desítce.

Do dalšího kola jsem tedy nastoupila opět s odhodláním „odvolat brankáře", tentokrát ale až ke konci kola. Uzavřenou 53 km dlouhou trať se nám podařilo doletět celkem rychle a až na konci se rozhodovalo o pozicích. Páskou jsem proletěla ani ne minutu po vítězi, šestá v pořadí, a opět o kousek vylepšila výsledek. Ale pořád mi na vedoucí závodnici Luise chybělo přes 200 bodů. V tímech jsme se posunuli na čtvrté místo a na Rakousko nám chyběly jen 4 body. Martinova neoprávněná

penalizace, která nám v hodnocení týmů ubrala asi 80 bodů, nás tedy rozhořčila všechny. Zvlášť, když nikomu jinému, i přes prokázaný let v mraku, body nesebrali. Ještě jsme zkusili stížnost a organizátoři nám body vrátili, ale po další stížnosti ostatních týmlídrů na změnu už oficiálních výsledků, je opět sebrali.

Vše se ale vyřešilo posledním soutěžním dnem. Špatná předpověď počasí nedávala velkou šanci na uletění regulérního kola, v okolí startu byla už v poledne přeháňka, ale přesto byla vypsána trať dlouhá 54 km. Před otevřením startovního okna byl směr tratě kvůli dešti ještě změněn, ale 10. kolo se letělo. Nejdále doletěl Christian Maurer, i když ani on nepřeletěl vzdálenost třiceti kilometrů. Velká skupina pilotů přistála v okolí prvního otočného bodu, kde se trať stočila proti větru, mezi 25. a 28. kilometrem. Ti méně šťastní, mezi kterými jsem byla nejen já, ale i do té chvíle vedoucí závodník Christian Tamegger, kterým i přes velké nasazení a boj do posledních metrů nebylo přáno doletět s hlavní skupinou na první otočňák, se propadli ve výsledkové listině o několik příček níže. Pro Tameggera to i přes poměrně velký bodový náskok znamenalo posun z prvního místa na druhé.

Titul mistra světa si odvezl švýcarský pilot Steve Cox a třetí příčku vybojoval Švýcar Stefan Wyss. Z našich byl nejúspěšnější David Ohlídal, který obsadil 12. místo. V ženské kategorii Luise potvrdila, že vyrovnaně dobré výsledky jsou její silnou stránkou a titul mistryně světa si odvezla do Dánska za pěkné 18. místo v celkovém

pořadí. Na druhé místo se posledním kolem posunula ze čtvrté příčky Němka polského původu Ewa Cieslewitz a třetí skončila Elizabeth Rauchenberger ze Švýcarska. Já se díky neúspěšnému prvnímu kolu snažila dotahovat ze zadních pozic celý závod, ale jak už to tak bývá, když člověk letí naplno, udělá občas chybu. Mně se takové chybky podařily ve třech kolech a patřilo mi tak nepopulární čtvrté místo.

V soutěži týmů zvítězilo Švýcarsko před Německem. Na třetí příčku se i přes sebrané body za Martinovu penalizaci probojoval náš tým a po úspěchu z loňského mistrovství Evropy tak dokázal, že Češi na přední místa světového žebříčku opravdu patří.

Děkujeme všem, co nám drželi palce a povzbuzovali nás. Je před námi světový pohár, a tak se teď zaměříme na obhajobu výsledků z minulých let.

Petra Krausová

Další informace z mistrovství světa a mé přípravy najdete na www.termika.cz.

Díky sponzorům: MAC Para Technology, LAA ČR, QTS –Hradec Králové a Merrell.